

Arrest

nr. 230 966 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker wordt op 10 december 2008 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden voor valsheid in geschriften.

Op 25 oktober 2013 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement van Antwerpen, bij verstek, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met onmiddellijke aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De verzoeker wordt op 14 augustus 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met vijf jaar uitstel, uitgezonderd tien maanden, voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Deze veroordeling is gewezen na een verzet tegen het hierboven vermelde verstekvonnis.

Op 26 juli 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, dit in de hoedanigheid van ouder van het Belgisch minderjarige kind A. M.

Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging inzake de hierboven vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft verzoekers beroep tegen deze beslissing verworpen met het arrest nr. 205 698 van 21 juni 2018.

Op 14 februari 2019 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, dit opnieuw in de hoedanigheid van ouder van het Belgische minderjarige kind A. M.

Op 12 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ook inzake deze nieuwe aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 14 augustus 2019 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2019 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) ANTWERPEN

ALIAS:

A. M. – geboren op (...)1980 – nat.: Onbepaald

M. M. – geboren op (...) 1981 – nat.: Marokko

M. M. – geboren op (...) 1980 – nat.: Marokko

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M. A. (RR: ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980. Artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: 'De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren: (...) 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.'

Op 14/08/2017 werd betrokkene veroordeeld voor de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met 5 jaar uitstel uitgezonderd 10 maanden voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald bezit, handel, vervaardiging zonder vergunning en deelname aan vereniging van misdadigers. In het vonnis is het volgende te lezen: “ De bewezen feiten zijn ernstig. M. M. maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met drughandel. Hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met het gezondheidsrisico voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt werden”.

Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drughandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drughandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” “Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gehuwd zijn te Marokko dd. 19/05/2016 met de genaamde E. H. H., die sedert 13/06/2016 de Belgische nationaliteit heeft verworven en het hebben van een kind, doen daar geen afbreuk aan.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin, het kind is nog jong, immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.

Wat de duur van het verblijf betreft, betrokkene verbleef steeds illegaal in het land en heeft meerdere bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten en betekend op dd. 16/06/2007; 16/01/2008; 13/05/2011 en 09/02/2012.

Betrokkene komt pas opnieuw in beeld wanneer hij in het huwelijk treedt en nadien een eerste aanvraag gezinshereniging indient op 26/07/2017. Van 07/12/2017 tot 23/03/2018 staat betrokkene onder enkelband door zijn veroordeling op 14/08/2017.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in zijn dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Uit zijn dossier blijkt dat zijn laatste tewerkstelling dateert van 30/06/2018. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

*Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert als "eerste middel" het volgende aan:

"Eerst middel, genomen uit de schending van het recht op toegang tot het administratief dossier.

Het recht op toegang tot het administratief dossier vormt een algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

Dit beginsel is in huidig geval van toepassing aangezien huidig geschil de toepassing van artikel 20 van het Verdrag over de Werking van de Europese Unie betreft, zoals door het Europees Hof van Justitie in de arresten Ruiz Zambrano (EHJ, Ruiz Zambrano, 8.3.2011, C-34/09) en Rendón Marín (EHJ, Rendón Marín, 13.9.2016, C-165/14) geïnterpreteerd, en zoals door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 omgezet.

Het recht op toegang tot het administratief dossier heeft als doel verzoeker in staat te stellen met volle kennis van zaken een beroep te kunnen indienen, en aldus, in fine, zijn recht op een effectief rechtsmiddel, gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, te kunnen waarborgen.

In casu werd niet geantwoord op de aanvraag tot het bekomen van een kopie van het administratief dossier en moet huidig beroep zonder kennis van dit administratief dossier ingediend worden.

De enige manier om het recht op een effectief rechtsmiddel, via het recht op toegang tot het administratief dossier, te beschermen, bestaat erin de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Tegenpartij zou dan vrij zijn eventueel een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf te nemen, tegen dewelke verzoeker een nieuw beroep zou indienen, na kennis genomen te hebben van het administratief dossier (zie in dezelfde zin RvV, 20.5.2019, arrest 221.416)."

De verzoeker beroept zich op de schending van het recht op toegang tot het administratief dossier, hetgeen een algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie zou uitmaken dat tot doel heeft het recht op een effectief rechtsmiddel, gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), te verzekeren.

Het recht op inzage tot het administratief dossier is, naar Europees recht, vastgelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, dat luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

De Raad dient echter te wijzen op het bepaalde in artikel 51, lid 1, van het Handvest:

“1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.”

Het recht op inzage in het administratief dossier, zoals gewaarborgd door artikel 41, lid 2, b), van het Handvest is aldus slechts van toepassing op beslissingen van de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*quod non in casu*) en op de lidstaten wanneer zij het recht van de Europese Unie ten uitvoer leggen. De thans bestreden beslissing strekt er enkel en alleen toe om de verzoeker het verblijfsrecht als ouder van een minderjarige Belg te weigeren. De verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, hetgeen betekent dat het om een minderjarige Belg gaat die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf als burger van de Unie. Verzoekers minderjarig Belgisch kind heeft blijkens de stukken van het administratief dossier steeds in België gewoond en in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd, zonder dat dit door de verzoeker concreet wordt betwist, dat verzoekers kind en de moeder verder in België kunnen verblijven. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zijn Belgisch minderjarig kind ertoe genoopt zou zijn om het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. De bestreden beslissing houdt dan ook geenszins verband met de tenuitvoerlegging van het recht van de Europese Unie.

De verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de schending van enig Unierechtelijk recht op toegang tot of inzage in het administratief dossier.

Bovendien kan de verzoeker *in casu* geen concreet belang doen gelden bij zijn kritiek dat er niet werd geantwoord op de vraag om een kopie van het administratief dossier over te maken. De verzoeker diende ter remediëring van de door hem vermelde problemen de hiertoe geëigende rechtsmiddelen uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur te hanteren. Bovendien kreeg heeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting bevestigd dat alle nodige stukken van het administratief dossier haar per e-mail werden overgemaakt op 12 september 2019, dag waarop het huidige beroep werd ingediend. De advocaat van de verzoeker stelt tevens dat er, bij nazicht van de overgemaakte stukken, geen nieuwe elementen naar boven zijn gekomen die een nieuwe wending zouden kunnen geven aan de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd. Het blijkt dan ook geenszins dat de verzoeker in zijn belangen zou zijn geschaad.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In het tweede en tevens laatste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, §2, 43, 45, §2, en 62, §2, van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikelen 40ter §2, 43 en 45 §2 van de wet van 15.12.1980 moeten in het licht van de dwingende rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Europees Hof van Justitie toegepast worden.

De arresten Rendón Marín van het Europees Hof van Justitie en Jeunesse t. Nederland (3.10.2014) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn hier van beslissend belang.

Eerst onderdeel

Om op basis van artikel 43 van de wet het verblijf te kunnen weigeren moet tegenpartij eerst bewijzen dat er sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” (Rendón Marín, §83).

De bestreden beslissing stelt in dit opzicht:

“Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”.

Feiten die van 2010 dateren kunnen niet als “recent” in een beslissing van 2019 beschreven worden. Zodoende schendt tegenpartij artikelen 40ter §2, 43, 45 §2 en 62 §2 van de wet.

Tegenpartij had mogelijks kunnen motiveren dat drugsgerelateerde feiten in het verleden noodzakelijkerwijze als gevolg hadden dat er altijd in de toekomst sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde.

Tegenpartij heeft echter in de bestreden beslissing niet voor die motivering gekozen. Dit is ook nooit het standpunt van het Europees Hof van Justitie geweest. Zelfs in het kader van een veel zwaardere straf, namelijk 5 jaar voor drugscriminaliteit, heeft het Hof geoordeeld dat “Een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar kan niet automatisch leiden tot een verwijderingsbesluit zoals in de nationale wetgeving voorzien, zonder dat de in het vorige punt beschreven factoren worden afgewogen, en het is aan de nationale rechter om na te gaan of dit het geval is geweest” (EHJ, Tsakouridis, 23.11.2010, C-145/09, §51).

Door het actueel gevaar te motiveren door te verwijzen naar de recentheid van de feiten terwijl die feiten van 2010 dateren, schendt de bestreden beslissing artikelen 40ter, 43, 45 §2 en 62 §2 van de wet.

Tweede onderdeel

Het feit dat verzoeker tot een straf met uitstel veroordeeld werd had in de bestreden beslissing in rekening genomen moeten worden om het bestaan van een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde te evalueren.

Dit blijkt uit §65 van het arrest Rendón Marín:

“Wat de beoordeling van de in casu relevante omstandigheden betreft, blijkt uit de stukken waarover het Hof beschikt dat Rendón Marín in 2005 was veroordeeld voor een strafbaar feit. Deze eerdere strafrechtelijke veroordeling kan op zich niet de weigering van een verblijfsvergunning rechtvaardigen. Terwijl het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen, en het Hof heeft beklemtoond dat aan de voorwaarde betreffende het bestaan van een actuele bedreiging in beginsel moet zijn voldaan op het tijdstip waarop de betrokken maatregelen wordt genomen (zie met name arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 28), lijkt dat in casu niet het geval te zijn, aangezien de gevangenisstraf waartoe Rendón Marín was veroordeeld, is opgeschort en niet ten uitvoer lijkt te zijn gelegd”.

Door geen rekening te houden met het uitstel, en diens gevolgen voor de beoordeling van het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vertegenwoordigen, schendt de bestreden beslissing artikelen 40ter §2, 43, 45 §2 en 62 §2 van de wet.

Derde onderdeel

In subsidiaire orde, indien uw Raad ondanks de eerste twee onderdelen van het middel toch oordeelt dat tegenpartij de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde voldoende gemotiveerd en aangetoond heeft, moet de proportionaliteit van de bestreden beslissing in het licht van artikelen 8

EVRM en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind evenals van artikelen 7 en 24 van het Handvest beoordeeld worden.

Verzoeker heeft twee kinderen, waarvan één pasgeboren kind, en leeft ook met de twee kinderen geboren uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote.

Het belang van die kinderen moet centraal in de beoordeling van tegenpartij staan (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3.10.2014, § 109).

Er wordt in de bestreden beslissing enkel rekening gehouden met het feit dat verzoeker één kind heeft terwijl hij de vader van twee kinderen is, en sinds zijn huwelijk ook met zijn twee stiefkinderen woont.

De bestreden beslissing zou ten minste uitdrukkelijk die drie Belgische kinderen, geboren op respectievelijk 15.4.2006, 6.7.2007 en 9.8.2019, moeten vermelden.

Er zou nadien rekening gehouden worden met hun banden met hun schoolgaan, hun specifieke noden, en de eventuele mogelijkheid om zich elders dan in België te vestigen. Dit wordt echter helemaal niet onderzocht aangezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met het bestaan van die kinderen.

De bestreden beslissing schendt zodoende al de in het middel ingeroepen bepalingen.”

3.2.1. Zoals reeds werd uiteengezet onder punt 3.1. wordt met de thans bestreden beslissing geen uitvoering gegeven aan het Unierecht. Gelet op artikel 51, lid 1, van het Handvest kan de verzoeker zich daarom niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

In zoverre de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat dit artikel geen directe werking heeft. Deze bepaling volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. De verzoeker kan de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen.

Het tweede middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet ontvankelijk.

3.2.2. De verzoeker diende op 14 februari 2019 (voor de tweede maal) een aanvraag in teneinde een verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van ouder van een minderjarige Belg, dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig artikel 40ter, §2 van diezelfde wet tevens van toepassing is op de vader van een minderjarige Belg, luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”

Artikel 45, §1 en §2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. [...]”

Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht en luidt als volgt:

“2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 43 van de vreemdelingenwet. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat het verblijfsrecht aan de verzoeker wordt geweigerd om redenen van openbare orde, zoals voorzien in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen die aan deze beoordeling ten grondslag liggen, worden uitdrukkelijk weergegeven, en dit als volgt:

“Op 14/08/2017 werd betrokkene veroordeeld voor de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met 5 jaar uitstel uitgezonderd 10 maanden voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald bezit, handel, vervaardiging zonder vergunning en deelname aan vereniging van misdadigers. In het vonnis is het volgende te lezen: “ De bewezen feiten zijn ernstig. M. M. maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met

drughandel. Hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met het gezondheidsrisico voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt werden”.

Uit de aard, de ernst en de recentheid en het recidive karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drughandel een diffuse vorm is van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drughandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” “Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt.

Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gehuwd zijn te Marokko dd. 19/05/2016 met de genaamde E. H. H., die sedert 13/06/2016 de Belgische nationaliteit heeft verworven en het hebben van een kind, doen daar geen afbreuk aan.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin, het kind is nog jong, immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest.

Wat de duur van het verblijf betreft, betrokkene verbleef steeds illegaal in het land en heeft meerdere bevelen gekregen om het grondgebied te verlaten en betekend op dd. 16/06/2007; 16/01/2008; 13/05/2011 en 09/02/2012.

Betrokkene komt pas opnieuw in beeld wanneer hij in het huwelijk treedt en nadien een eerste aanvraag gezinshereniging indient op 26/07/2017. Van 07/12/2017 tot 23/03/2018 staat betrokkene onder enkelband door zijn veroordeling op 14/08/2017.

Wat betreft de economische situatie zijn er geen aanwijzingen in zijn dossier dat betrokkene heden is tewerkgesteld. Uit zijn dossier blijkt dat zijn laatste tewerkstelling dateert van 30/06/2018. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

De Raad wijst erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, niet inhoudt dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. Nog minder houdt deze uitdrukkelijke motiveringsplicht in dat de overheid zou moeten motiveren waarom ze geen andere en voor de verzoeker meer voordelige beslissing heeft genomen. Het volstaat dat op duidelijke en afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. De Raad stelt vast dat hieraan *in casu* is voldaan en dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In een eerste middelenonderdeel van het tweede middel voert de verzoeker aan dat het niet opgaat om te spreken van “*recente*” feiten terwijl deze feiten dateren van 2010. De verzoeker merkt op dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd dat de druggerelateerde feiten uit het verleden noodzakelijkerwijze tot gevolg hadden dat er in de toekomst altijd sprake zou zijn van een actueel gevaar voor de openbare orde. De verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van het Hof van Justitie waarin zelfs voor een veel zwaardere gevangenisstraf van vijf jaar wegens drugscriminaliteit werd geoordeeld dat de veroordeling tot deze gevangenisstraf niet automatisch kan leiden tot een verwijderingsbesluit, zoals voorzien in de nationale wetgeving.

Daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* dienstig kan verwijzen naar het arrest *Tsakouridis* van het Hof van Justitie dat essentieel handelt over een burger van de Unie wiens recht op vrij verkeer wordt beperkt (*quod non in casu*), merkt de Raad - net zoals in het arrest nr. 205 398 van 21 juni 2018 dat werd gewezen inzake eenzelfde geschil (de weigering van verblijf aan de verzoeker als vader van zijn Belgisch minderjarig kind A. M.) en ten aanzien dezelfde partijen - op dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (*cf.* artikel 45, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet). Luidens artikel 45, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet moet de beslissing tot weigering van verblijf uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en kunnen eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor een dergelijke beslissing. Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde*” en “*dwingende redenen van openbare orde*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C- 348/09, *P.I.*, pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”, zeker vallen onder de categorie van “*gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”.

Er kunnen dan ook, naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling, niet automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij stelt het Hof van Justitie dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van die aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, doch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet

op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van Justitie derhalve dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

In casu werd de verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing steunt op de volgende overwegingen:

- de veroordeling op 14 augustus 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar, met vijf jaar uitstel, uitgezonderd tien maanden, voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, meer bepaald bezit, handel, vervaardiging zonder vergunning en deelname aan vereniging van misdadigers;
- het gegeven dat in het vonnis van 14 augustus 2017 de bewezen feiten als ernstig worden omschreven;
- de verzoeker maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met drugshandel, hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met de gezondheidsrisico's voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt wordt;
- de aard, de ernst, de recentheid en het recidive karakter van de feiten;
- de nadruk op de maatschappelijke impact en de verwoestende effecten van de georganiseerde drughandel;
- de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid';
- het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven;
- de afweging van verzoekers persoonlijke omstandigheden, met name zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en het hebben van een kind, waarbij wordt gesteld dat deze omstandigheden ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde en dat het gezin, met een jong kind, zich nog elders kan vestigen alwaar zij legaal kunnen verblijven of hun gezinsleven zo kunnen inrichten dat zijn echtgenote en kind in België verblijven en de verzoeker een andere verblijfplaats kiest;
- er zijn geen gekende gezondheidsproblemen;
- verzoeker verblijft steeds onwettig in het Rijk en heeft reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen;
- verzoekers laatste tewerkstelling dateert van 30 juni 2018.

Gelet op de uitgebreide feitelijke motieven kan de verzoeker dan ook niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing louter zou berusten op een "*veroordeling*" in het verleden. De gemachtigde heeft in tegendeel, geheel in overeenstemming met de bepalingen van artikel 45 van de vreemdelingenwet, het persoonlijk gedrag van de verzoeker geëvalueerd. Hierbij hield de gemachtigde ook rekening met het recidive karakter van de feiten. Dat de verzoeker reeds eerder strafrechtelijk werd veroordeeld, strookt met de gegevens van het administratief dossier en wordt door de verzoeker ook niet betwist. Daarnaast heeft de gemachtigde tevens gewezen op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten. De feitelijke overwegingen inzake de bijzondere maatschappelijke gevolgen van de georganiseerde drugshandel zijn wel degelijk relevant. Zoals hoger reeds werd aangehaald, tilt ook het Hof van Justitie immers zeer zwaar aan feiten van georganiseerde drugshandel, waarbij het de lidstaten toegestaan is bijzondere maatregelen te treffen teneinde de maatschappij hiertegen te beschermen (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*). De verzoeker benadrukt dat de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling door de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017 reeds van 2010 dateren, doch de verzoeker

toont door dit loutere tijdsverloop niet aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat hij door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In deze wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij onder meer wordt gewezen op de verwoestende effecten van de met de georganiseerde drugshandel verbonden criminaliteit. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gewezen op een belangrijke passage uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017 – dat zich in het administratief dossier bevindt – waarin werd gesteld: "*de bewezen feiten zijn ernstig. M.M. maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met drughandel. Hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met het gezondheidsrisico voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt werden.*" Uit dit vonnis blijkt tevens dat het gaat om handel in heroïne en cocaïne.

De verzoeker toont met zijn betoog inzake het tijdsverloop sedert de gepleegde feiten niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, en de recidive, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De Raad wijst erop dat de motieven van de bestreden beslissing samen moeten worden gelezen. Het is immers op grond van het geheel van de opgegeven motieven, en niet louter op basis van "*de recentheid*" van de feiten, dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad bovendien van oordeel dat het geenszins kennelijk onredelijk voorkomt om verzoekers gedrag, gelet op de ernstige feiten van georganiseerde drugscriminaliteit (handel in heroïne en cocaïne) en zijn persoonlijke ingesteldheid waarbij hij geen rekening hield met de zeer nadelige gevolgen voor de gebruiker en voor de maatschappij, ook na verloop van meer dan acht jaar na de feiten nog als een actueel gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* dienstig kan verwijzen naar het arrest *Tsakouridis* van het Hof van Justitie, blijkt uit hetgeen voorafgaat in elk geval dat ook het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de rechten van een burger van de Unie en/of zijn familieleden kunnen worden beperkt wanneer de betrokkene door zijn deelname aan de georganiseerde drugshandel een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de Belgische interne wetgeving blijkt dat het verblijfsrecht werd of kan worden geweigerd op grond van de loutere veroordeling tot een gevangenisstraf.

Waar de verzoeker er in een tweede middelenonderdeel op wijst dat de correctionele rechtbank hem de gunst van uitstel heeft verleend, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat de gemachtigde, bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, gebonden zou zijn door beslissingen van strafrechtelijke instanties. Het strafrecht en de verblijfsreglementering hebben elk hun eigen finaliteit, waarbij het de gemachtigde is toegestaan zijn eigen beoordeling te maken van verzoekers gedragingen. Dat de strafrechtelijke instanties oordelen dat de verzoeker nog een kans kan worden gegeven, houdt niet *ipso facto* in dat de gemachtigde niet zou kunnen oordelen dat de verzoeker wel degelijk een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De verzoeker kan in dit kader overigens niet dienstig verwijzen naar het arrest *Rendón Marín*, waarin een opschorting van de gevangenisstraf aan de orde was en niet een (gedeeltelijk) uitstel. De verzoeker kwam overigens bij zijn veroordeling van 14 augustus 2017 niet in aanmerking voor de opschorting aangezien hij blijkens de stukken van het administratief dossier op 10 december 2008 reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden (*cf.* artikel 3, eerste lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie).

Een schending van de artikelen 40*ter*, §2, 43 en/of 45, §2, van de vreemdelingenwet blijkt niet. Het eerste en het tweede middelenonderdeel zijn ongegrond.

In een derde middelenonderdeel beroept de verzoeker zich tot slot op een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker voert concreet aan dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van zijn pasgeboren kind en de belangen van de twee kinderen die zijn geboren uit een vorig huwelijk van zijn echtgenote.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het gaat om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar de verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van zijn pasgeboren kind en van de kinderen uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote, merkt de Raad vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhoudt om in de akte zelf uitdrukkelijk de gezins- of familieleden van de verzoeker te vermelden. Het volstaat dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij zijn beslissing een relevante en redelijke beoordeling heeft gemaakt van het gezins- of familieleven waarvan hij kennis had of zou moeten hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekers jongste kind, blijkens het door hem bijgebrachte attest van gezinssamenstelling, werd geboren op 9 augustus 2019. Verzoekers jongste zoon werd dus amper één werkdag (vrijdag) voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing (maandag 12 augustus 2019) geboren. De verzoeker brengt echter geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken wanneer de geboorte precies werd aangegeven bij de diensten van de gemeente. Aangezien de bestreden beslissing werd getroffen op de eerstvolgende werkdag na de geboorte van verzoekers jongste zoon en aangezien uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing op de hoogte was of kon zijn van deze geboorte, kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing of daaraan voorafgaand een concrete beoordeling had moeten doorvoeren inzake het belang van zijn pasgeboren kind.

Het blijkt derhalve niet dat de gemachtigde in dit opzicht zou hebben verzaakt aan de beoordeling die hij behoorde te doen in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Wat de twee kinderen uit het vorige huwelijk van verzoekers echtgenote betreft, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker deze kinderen en hun belangen niet

heeft vermeld bij de kwestieuze verblijfsaanvraag. De verzoeker heeft weliswaar een aantal foto's van zijn gezin bijgebracht waarop ook een oudere kinderen te zien zijn, doch in de bijgevoegde schriftelijke verklaring heeft de verzoeker op geen enkele wijze gespecificeerd wie deze andere kinderen zijn.

De verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat zijn relatie met de kinderen van zijn echtgenote dermate hecht is dat zijn banden met hen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. De gemachtigde hoefde het bestaan van een dergelijke beschermenswaardige gezinsrelatie in elk geval niet te veronderstellen. Hoewel de gemachtigde op de hoogte was van het huwelijk van de verzoeker, en hij misschien ook op de hoogte was of diende te zijn van het feit dat verzoekers echtgenote nog twee kinderen had uit een vorig huwelijk, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet de biologische vader van deze kinderen is. In dit geval diende de gemachtigde dan ook niet te veronderstellen dat er een gezins- of familieleven was tussen de verzoeker en de genoemde kinderen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaard wordt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland).

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven moet dan ook worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Waar de verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats aan hem om concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat er *de facto* een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker moet *in casu* dus aantonen dat de banden tussen hem en de kinderen van zijn echtgenote, die niet zijn biologische kinderen zijn en waarmee hij geen andere verwantschapsband heeft, dermate hecht zijn en dat er een bijzondere graad van afhankelijkheid is tussen hem en deze kinderen derwijze dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich bij uitzondering opdringt.

De Raad is te dezen van oordeel dat uit de beperkte gegevens die thans voorliggen niet kan blijken dat de verzoeker met de kinderen van zijn echtgenote een gezinsleven heeft ontplooid in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Op het bij het verzoekschrift gevoegde attest 'samenstelling van gezin' wordt de verzoeker overigens niet vermeld. Zo al kan worden aangenomen dat de oudere kinderen, die op sommige van de bij het verzoekschrift gevoegde en bij de aanvraag voorgelegde foto's te zien zijn in het gezelschap van de verzoeker en/of diens echtgenote, verzoekers stiefkinderen betreffen, dan kan uit deze foto's nog niet opgemaakt worden dat er een bijzondere band is tussen de verzoeker en deze kinderen of dat de verzoeker daadwerkelijk de zorgdragende volwassene zou zijn.

Het valt bovendien op dat de verzoeker op geen enkele wijze duidelijkheid schept over de biologische vader van de kinderen uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote. Tevens wordt nergens geduid wat precies de rol is van de biologische vader in het leven van deze kinderen. Het is dan ook geheel onduidelijk of deze vader samen met verzoekers echtgenote nog het ouderlijk gezag over de kinderen uitoefent en wat precies de effectieve banden zijn tussen de kinderen en hun biologische vader. Het is niet geweten of de kinderen nog regelmatig contact onderhouden met hun biologische vader of hem bezoeken in het kader van één of andere vorm van omgangsregeling, noch is duidelijk welke financiële, materiële en emotionele zorg de biologische vader biedt aan de kinderen. Er kan dan ook niet blijken dat de verzoeker daadwerkelijk de zorgdragende volwassene is ten aanzien van de kinderen van zijn echtgenote.

Aldus blijkt dat er onvoldoende (bewijskrachtige) stukken voorliggen waaruit kan blijken dat de verzoeker daadwerkelijk de zorgdragende volwassene is ten aanzien van de kinderen uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote. Hoewel kan aangenomen worden dat de verzoeker contacten heeft met deze kinderen, wordt *in casu* niet aangetoond dat de verzoeker en de kinderen uit het vorige huwelijk van zijn echtgenote dermate hechte banden heeft opgebouwd dat deze situatie zou oplopen tot een *de facto* gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ook het derde middelenonderdeel is derhalve ongegrond.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE